

Sentencja

- 1) Artykuł 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że zakresem stosowania tego postanowienia mogą być objęte przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – na podstawie których bankowi przysługuje prawo do jednostronnego ustanowienia hipoteki na nieruchomościach należących do rolników lub innych osób wykonujących działalność powiązaną z działalnością rolniczą, prawo do prowadzenia egzekucji przymusowej na podstawie zwykłego dokumentu prywatnego oraz prawo do bycia zwolnionym z zapłaty kosztów i opłat z tytułu wpisu tej hipoteki. Zadaniem sądu odsyłającego jest jednak dokonanie oceny, czy sytuacja taka ma miejsce w postępowaniu głównym.
- 2) Na odpowiedź na pytanie pierwsze lit. a) może mieć wpływ okoliczność, że przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – przyznane w krajowych przepisach prawnych niezależnemu bankowi użyteczności publicznej w momencie jego utworzenia ze względu na działalność kredytową dla rolników i specyficzne zadania, jakie zostały mu powierzone, nadal obowiązują po rozszerzeniu funkcji tego banku na wykonywanie wszystkich czynności bankowych i przekształceniu tego banku w spółkę akcyjną. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych spełnione są cztery kumulatywne przesłanki, które w myśl orzecznictwa Trybunału pozwalają uznać, iż wspomniane przywileje stanowią rekompensatę będącą świadczeniem wzajemnym za świadczenia wykonane przez ten bank w celu wypełnienia zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych i tym samym unikają zakwalifikowania jako pomoc państwa.
- 3) Artykuł 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że w przypadku gdy przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – są objęte zakresem stosowania tego postanowienia, państwo członkowskie, które je ustanowiło, jest zobowiązane zastosować procedurę uprzedniej kontroli przewidzianą w art. 88 ust. 3 WE, pod warunkiem że przywileje te stały się nową pomocą po wejściu w życie traktatu w zainteresowanym państwie członkowskim i że nie upłynął jeszcze termin przedawnienia przewidziany w art. 15 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE], czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 4) Artykuły 87 ust. 1 WE i 88 ust. 3 WE powinny być interpretowane w ten sposób, że jeśli sąd odsyłający stoi na stanowisku, iż w świetle odpowiedzi udzielonej na pytanie drugie sporne przywileje stanowią nową pomoc państwa, jest on zobowiązany odstąpić od stosowania przepisów krajowych, którymi zostały ustanowione takie przywileje, z powodu ich niezgodności z tymi postanowieniami traktatu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Telefonia Dialog sp. z o.o./T-Mobile Polska S.A., dawniej Polska Telefonia Cyfrowa S. A.

(Sprawa C-3/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuły 7 i 20 — Rozstrzygnięcie sporów między przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub świadczącymi usługi łączności elektronicznej — Obowiązek zastosowania procedury przewidzianej w art. 7 ust. 3 — Środek, który może oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi — Dyrektywa 2002/19/WE — Artykuł 5 — Uprawnienia i zakres odpowiedzialności krajowych organów regulacyjnych w odniesieniu do dostępu i wzajemnych połączeń — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 28 — Numery niegeograficzne)

(2015/C 198/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Telefonia Dialog sp. z o.o.

Strona pozwana: T-Mobile Polska S.A., dawniej Polska Telefonia Cyfrowa S.A.

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 3 i art. 20 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) powinny być interpretowane w ten sposób, że krajowy organ regulacyjny jest zobowiązany zastosować procedurę przewidzianą w pierwszym z wymienionych przepisów wtedy, gdy rozstrzygając spór pomiędzy przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub świadczącymi usługi łączności elektronicznej w danym państwie członkowskim, organ ten zamierza nałożyć obowiązki zmierzające do zapewnienia dostępu do numerów niegeograficznych zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), a obowiązki te mogą oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
- 2) Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21 powinien być interpretowany w ten sposób, że każdy środek przyjęty przez krajowy organ regulacyjny w celu zapewnienia użytkownikom końcowym dostępu do numerów niegeograficznych zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/22 oddziałuje na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu tego przepisu, jeśli środek ten jest w stanie wyrzucić na tę wymianę bezpośredni lub pośredni, rzeczywisty lub potencjalny wpływ, który nie jest nieznaczny, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnny Sąd Administracyjny – Polska) – Minister Finansów/ Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie

(Sprawa C-42/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Najem nieruchomości — Dostawa energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości — Umowy pomiędzy wynajmującym a dostawcami tych towarów i usług — Świadczenia na rzecz najemcy uważane za dokonane przez wynajmującego — Dodatkowe opłaty za najem — Ustalenie podstawy opodatkowania — Możliwość włączenia dodatkowych opłat za najem do podstawy opodatkowania usług najmu — Transakcja stanowiąca jedno świadczenie lub kilka niezależnych świadczeń)

(2015/C 198/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach najmu nieruchomości dostawy energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości, zapewniane przez podmioty trzecie na rzecz najemcy bezpośrednio zużywającego te towary i usługi, należy uważać za dokonywane przez wynajmującego w sytuacji, gdy stroną umów o te świadczenia jest wynajmujący przenoszący jedynie koszty świadczeń na najemcę.